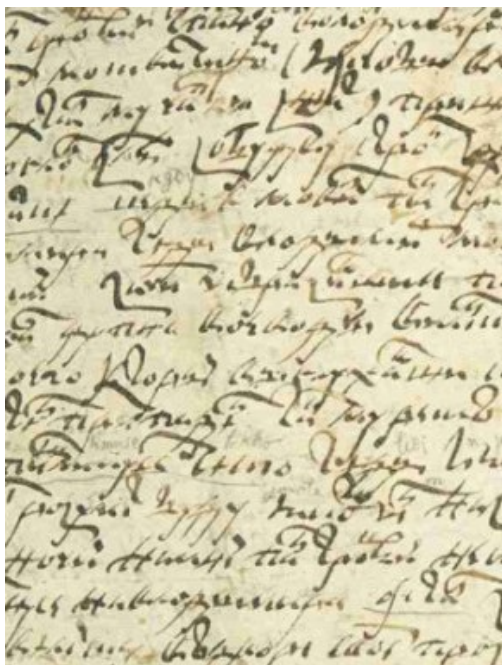

Adam Kiełbasiewicz

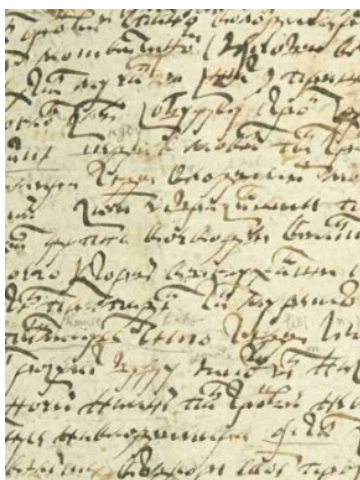
Pamiętnik Grafomana
Zeszyt pierwszy

Cieszyn 2010
Jaworzynka-Śliwkula 2012

Sobie Pisanie

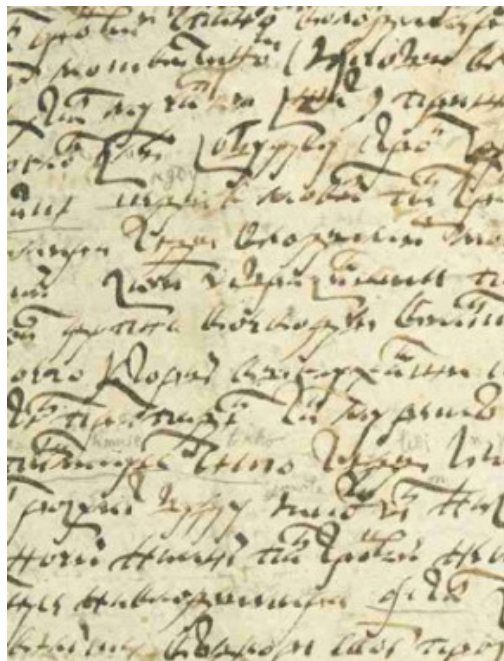
T. XVII-I²

Pamiętnik Grafomana. Zeszyt pierwszy

Copyright © Adam Kielbasiewicz

*Cieszyn 2010
Jaworzynka-Śliwkula 2012*

Pamiętnik Grafomana

Zeszyt pierwszy

Gdzieś

W zgiełku wielkiego miasta
Jest zagubiona dziewczynka
Co patrzy wielkimi oczami
Co stawia wciąż nowe pytania

Gdzieś

W ciszy odległych pustkowi
Zagubił się smutny filozof
Co już się niczemu nie dziwi
Co zna na wszystko odpowiedź

Gdzieś

Lecz gdzie jest to miejsce szczęśliwe
Punkt zwrotny szarego człowieka
Gdzie Ona odkryje *Odpowiedź*
A On znajdzie swoje *Pytanie*

Jak wichrem szaleńczym
    Świerk potargany
Gdzieś wysoko w górach
    Na stoku lub przełęczy
Co choć się burzom oparł
I stoi wiatrom na przeciw
    Lecz skarłał
    I zamknął się w sobie
Powykręcany i cierpieniem chory
Od nieustannej walki z żywiołem
Karykatura mizerna swoich dumnych braci
    Właściwie nieprzydatny
    Jeno na spalenie
    Mężny ale po co
Uparty lecz czy warto było
    Czy było to konieczne
    Trwać za wszelką cenę

Po kostkach bruku szlifowanych wiekiem
I wodzie kałuż deszczu młodego
Krok wolno stawiając za krokiem
Na drewnianej lasce wsparty
Snuję się w bezcelowym
Spacerze do nikąd

Pod zwykłym dachem z liści kasztanowca
I pod wieczorno zdobionym niebem
Nie spiesząc się, nigdzie nie goniąc
Powolnym krokiem staruszka
Mam zwyczaj niewspółczesny
Spaceru do nikąd

Pomiędzy tymi wtopionymi w tłumy
Wśród tych których samotność jest twarzą
Wśród bliskich idę i wśród obcych
Tak szarość mijam i kolor
To życie widzę w czasie
Spaceru do nikąd

Za horyzontem świata w pustce bez dna
W smutku samotnej rozpacz i łzach
W mrocznych dolinach ogrodu zła
Ci dwaj tam znajdują swój dach

Ich miejsce jest w piekle na samym gdzieś dnie
Gdzie tylko hańba i podłość i zło
Gdzie czas odpłaty zaczyna się
Za zdradę miłości jest to

Tak ich piętno zdrady mocniej niżli krwią
Zbratało na wieki wspólny ich los
Hebrajczyk Judasz jednego zwał
I Brutus co rzymski ma nos

Najniżej najgłębiej najdalej na dno
W niechlubną otchłań w beznadziei czas
Bo nie masz kary za takie zło
Jak zdrada – ta odrzuca nas

Stoi świętek przy drodze
Pomiędzy kamienie
Wciśnięty
I kolczaste krzaki
Niczym w koronie cierniowej
Chrystus Frasobliwy
Zadumany głęboko
Nad idącym światem
Goniącym człowiekiem
Przechodzącym zwierzem
Latającym ptakiem

*Yisgadal v'yiskadash sh'mei rabbaw
B'allmaw dee v'raw chir'usei
(Mourner's Kaddish, 1)*

Yisgadal v'yiskadash
Tak się zaczynał Kadisz
W starej synagodze
Pamięci tych co przeszli
Z tej na tamtą stronę

*Oby zawsze i wszędzie
Imię to Wielkie
Błogostawione było*

Śpiewało ich dziesięciu
Ku chwale Jedynemu
Co Imię nosi
Niewymowne
Kiddush ha-Shem
Adonai, Elohaynu
Rozbrzmiewało kiedyś
Wznoszone ku niebu

Dziś nawet dziesięciu
Nie ma by być echem
Odeszli w niepamięć
Zasnęli w niepokoju

*Ten, który przynosi
Pokój wszemu światu,
Niech i nas obdarza
Swoim świętym darem
I wszystko, co jest
Świętym Izraelem.
I 'Tak' powiedzcie.
Tak. Amein.*

Nie ma już dziś synagogi
I nie ma dziesięciu
Tak zakończył się Kadisz
Wraz z ostatnim
Amein

Marketing giełda komercja sklep
Pi-eR badanie regres i targ
Kwerenda sonda ankieta lub test
To świat współczesny modli się tak

Bożek globalny powolnych zmian
Małymi kroki wchodzi w Twój dom
Zupełnie jawnie wciska Ci kit
Ty bierny mierny nie robisz nic

Media nowinki kasa i seks
Aby być cool sprzedajesz się
Kiedy co rano wybierasz to
Co Ci podsuną pod sam nos

Bezmyślnie gapisz się w *Ti-Vi*
Klaszczesz i śmiejesz się gdy chcą
Na smyczy reklam żyjesz wciąż
W pozornym świecie w barwnym show

Lecz przecież czujesz że gubisz sens
Że życie to więcej niż uchlać się
Niż pełna miska kolorów chłam
Przerwij ten sen obudź się wstań

Chleb krojony grubo
Smarowany smalcem
I płomień gromnicy
W oknie w czasie burzy
Najsilniejsze ze wspomnień
Choć wyblakłe jak liście
Opadłe w jesieni
Ostały się po mej babci
Gdy odeszła w ciszę
Tylko dobro i wiara
To czym się dzieliła
Tak niewiele zostało
Lecz w tych właśnie okruchach
Babcia moja żyje

Siedem minut

Jak wiele może się wydarzyć
W ciągu zaledwie siedmiu minut

Wystarczy siedem by życie począć
Wystarczy też by je zatrzymać

Herbatę można zagotować
I proste zjeść śniadanie
Można się spóźnić na autobus
Na pociąg albo na spotkanie
W kolejce można stać przez siedem minut
By kupić chleb i kwiaty, lub parę sznurowadeł
Na miłość czekać i na egzamin

Można przytulić się i całować
I grzeszyć można
Przez całą wieczność
Przez siedem minut

I można siedem krótkich minut
Poświęcić Bogu i trwać w milczeniu
W poszukiwaniu prawdy i w ofiarowaniu

Zwyczajne siedem minut a ileż treści
Bogactwa, biedy, pełni życia

Właśnie się kończy siedem minut
Można więc także wiersz napisać
Czas zamykając w siedem minut

Zatrzymać się i kwiat zobaczyć
I czuć się poderwanym
Zobaczyć że jest jeden
Wśród tylu równie pięknych
Tylko w nim dostrzec urodę
Zasmakować wiatru
Ujrzyć czarną ziemię
I deszcz i słońce
Zimny blask księżyca
Spracowane dłonie
Ogrodnika starego plecy pochylone
Całą troskę świata
W nim tylko jedynym
Zatrzymać się po prostu
Zwykły kwiat zobaczyć

Na wizytówce było wszystko
Albo prawie

Nazwisko Imię
Adres i Zawód
I telefonów numery nawet
Tego do pracy i do domu

E-mail znalazłem
Adres Web strony

I Ciebie tylko nie znalazłem
Uśmiechu Twojego
Spojrzenia
Dotyku
I łez

Właśnie teraz
Właśnie w tej chwili
Zieloną zalałem
W imbryku herbatę
Moją ulubioną

I patrzę jak we wrzątku
Liście się prostują
Jak puszczają kolor
Aromat cudowny oddają
Układając się w złote
Esy i floresy

Jak uspokajają
Prowadzą w zadumę

Ja w głębokim fotelu
Usadzony wygodnie
Delektuję się chwilą
Ciszy i spokoju
I kroplami świetnego
Chińskiego eliksiru

Bo

Na burze można spojrzeć
Jak na bój żywiołów
Walkę gromów i błyskawic
Bitwę wiatru pośród drzew

Bo

Odmienny obraz burzy
Służba da meteo
Wyładowań w atmosferze
Gdzie się spotka z wyżem niż

Bo

Też w burzy dostrzec można
Poetycki spektakl nieba
Zygzak widzieć grzmot usłyszeć
Uchem łowić wiatru śpiew

Bo

Malować można burze
Podług babci myśli
Z aniołami i z beczkami
Z Wiatrem-Świstem, z jego grą

Oddać Życie
W czterech słowach:
Widzieć,
Mówić,
Czuć
I Słuchać

Oddać Przyjaźń
W czterech słowach
Słuchać,
Kochać
I Być
Dla

Oddać Miłość
W czterech słowach
Być
Dla
Tylko
Oraz Zawsze

I tam jesteśmy razem gdzie
Czai się niewypowiedziane
Niepewność smutek żal i gniew
Lecz również miłość chociaż jest
Tu gościem tak niespodziewanym

I tam jesteśmy razem gdzie
Czai się niedopowiedziane
Interpretacji błąd i słów
Ale i zaufanie choć
Często tu gość jest nieproszony

I tam jesteśmy razem gdzie
Gdzie czai się niewysłuchane
zamknięte odrzucone w dal
I tutaj akceptacji ślad
Wystarcza jednak byśmy trwali

I tam jesteśmy razem gdzie
Czai się różnic bardzo wiele
Inny charakter inna krew
Dla Ciebie ja a dla mnie Ty
Reszta nieważna – mamy Siebie

W dniu w którym kończył się mój świat
Gdy tonał w smutku umierał w łzach
Na schodach spotkał mnie ów Stary Dziad
Samotny dziadek z parteru pan

Milcząco spojrział spode brwi
I ręką kiwnął zaprosił w próg
Krzesło podsunął na drugim siadł sam
Zapalił skręta popatrzył w dal

Spojrział w oczy i krótco tak
Smakował cisze minutę dwie
Po czym spokojnie wolno słowa kładł
W twych rękach życie przekuj je sam

Jedno proste zdanie jak cios
Ta rada co była niczym skarb
Co dziadek w pończosze starej go skrył
Tak mądrość była ukryta w nim

Dzisiaj prawda ta w życiu mym
Trzyma głęboko korzenie swe
Że kiedy zda się chylić walić świat
Przemieniam kuję go jak się da

Widziałem dzisiaj szkołę
W której moja Mama
Stawiała swoje pierwsze
Koślawe cyfry litery

Szkoła dziś jest stara
Stara jest i Mama
Jednak obie w środku
Niosą blask i ogień

Twardy chropawy granit
Ciosany i bez szlifu
Taki ma być prosty
Grobowiec mój
Mój dom ostatni

Prosty krzyż niezgrabny
Imię tylko niech będzie
Przy nim symbol słońca
I gwiazd
I księżycy w pełni
I nic więcej
Reszta kamień szary

Chociaż może jeszcze
Jeśli tylko da się
Niech mi towarzyszą
W kamieniu zakłète
Bez troski uśmiech dziecka
I starej kobiety

Nie pragnę
By łąy Ci zabrał Pan Bóg
Lecz
Aby wziął Ci smutek

I nie chcę
By Bóg Ci zabrał uśmiech
Chcę tylko
By
Odebrał możność drwiny

Nie pragnę też
By Bóg Ci zabrał dar wymowy
Chcę
By obdarował potokiem słów
Lecz tylko żywych
Czystych i radosnych
Optymistycznych
Nie żalonych

Mały kwiatek dla Ciebie
I złoty promień słońca
Nieśmiałego uśmiechu kawałek spory
Odrobina wspomnienia
Czas zatrzymany
W najlepszej chwili życia

Tylko tyle
Bym Ci dał
Gdybym tylko mógł
Na Twe urodziny

W przestrzeń
I czas
Powierzam
Parę krótkich
Słów

Na kartce szarej
Je zapisze
I nie zanieś ich wiatr
I nie powtórzy ich myśl
Bo pomyślane tylko raz
Bo wydobyte z dna
Serca i myśli
I zapomniane zaraz
W obawie
Że zaczną żyć same

Panta rei...

Więc wszystko płynie
Zda się szeptać w ucho strumień
Kamienny jednak filar mostu
Jawnym jest tego zaprzeczeniem

Czy przemijanie prawdą jest
Czy trwanie

Co powie woda mi
I jak odpowie kamień

Gdzie prawda leży
A gdzie fałsz
Pośrodku mego świata dziś

Zda się
Istnieje jen zmaganie
Tych dwu

Jest tylko on
Stabilny filar mostu
I one są
Ulotne fale

Stęskniłem się
Za codziennym chlebem
Typowym razowcem
W kromki grube ciętym
Zwyczajnym i smacznym

Stęskniłem się
Za zwykłym uśmiechem
Bez cienia ironii
Bezinteresownym
Życzliwym łagodnym

Stęskniłem się
Za dłoni uściskiem
Przyjacielsko-męskim
Mocnym i braterskim
Twardym ale szczerym

Stęskniłem się
Za prostą tęsknotą
Tą najprostszą w świecie
Bym nie tęsknił za tym
Co zwykle być winno

Mogłeś jej powiedzieć
Jak zawsze prosto z mostu
A cóż to za łach stary włożyła na siebie
I szczerą by to była prawda
Mogłeś również uderzyć
Dwuznacznym słowem *kiecka*
Wspartym odpowiednią mimiką i gestem
Jak tylko Ty potrafisz i nikt więcej
Albo też perfidniej komplement ofiarować
Przeciągając odpowiednio niektóre sylaby
Ależ kochanie słychcie dziś wyglądasz

Mogłeś a nie zrobiłeś
Stałeś patrząc w oczy
Świata Bożego poza nimi nie widząc
Jąkałeś się jak dziecko
Na kłamstwie złapane po raz pierwszy w życiu
Wykszusić zdołałeś tylko swoje imię
I coś tam jeszcze bez ładu i składu

I tak sobie myślę podpatrując z boku
Że chociaż to do Ciebie wcale niepodobne
I nie w Twoim absolutnie stylu
To Ty zwyczajnie jesteś zakochany

Zamknąłem czas w imbryku
Na krótkie dziesięć minut
Wyrwanych codziennej gonitwie
I jak Dżina spętałem
W lampie Alladyna
By powoli w spokoju
Cicho się tam parzył
Niech siedzi schowany
W liściach herbacianych
Czekając abym ujął
Tymczasowe więzienie
W me dłonie zziębnięte
Nad filiżanką przechylił
Bym nalał i wypił
By on znowu mógł gonić

Kwietnik – cóż za trudne słowo

Ni go do wiersza włożyć

Ni rym do niego znaleźć

Odpowiednio miły

Adekwatny do tematu

Bo tylko takie

Małopoetyckie

Na myśl mi przychodzą

Mianowicie śmietnik

Robotnik lub pamiętnik

Ochotnik albo notatnik

I jak tu pisać

I jak tu co stworzyć

Robotnik niech więc wyrzuci kwietnik

Najlepiej na śmietnik

Niech mu w tym pomoże jakiś ochotnik

Potem niech rzecz całą wpiszą w notatnik

Tworząc całkiem zgrabny fikuśny pamiętnik

Kwoka - Jej rzuciłem
Bynajmniej nie by obrazić
Lecz by użyć obrazu
Prostego do strawienia
Tak aby zrozumiała
Co chcę jej powiedzieć
Tak po prostu zwyczajnie

Bo jak kwoka ziarno dziobie
I grzebie tylko pazurem
Na swojego trawnika
Metrze kwadratowym
I jeszcze może dobrze
Piskłeta gromadzi
Pod piórem nastroszonym
A gdacze jak najęta
Na całe podwórze
I wszędzie swoje trzy grosze
Wszędzie ko-ko słyhać
Jakby się na wszystkim znała
Na całym gospodarstwie
Z chlewem i oborą włącznie
I polem sąsiada

Jest jutro nowy świt i słońce za chmurami
Jest deszcz co trawę zrasza
Jest drzewo i łąka i pąk nowy
Jest kwiat co rozkwita każdą nową wiosną
Jest też droga za rogiem ulicy nowa
Jest nowy dom
Jest nowy stół
Jest nowa komoda
Jest mała iskra nowego ognia w kominku i w sercu
Jest ktoś kto czeka choć jeszcze go nie znamy
Jest nieznajomy lub nieznajoma nowa
Jest tyle osób rzeczy i spraw świeżych
Jest radość
Jest smutek
Jest wolność istnienia
Jest czas przeżywania
Jest czas zapomnienia

Tik -tak
Kim jestem
I kim jesteś Ty
Tik-tak
I wczoraj
Teraz
Jutro
Kto to wie
Tik-tak
Kim byliśmy
I kim będziemy
Za sto i więcej lat
Tik-tak
Tak bezlitośnie
Nam upływa czas
Tik-tak
Co jeszcze jutrem było
Dziś wczoraj tylko
I tik-tak
Co było jeszcze wczoraj przeczuwaniem
Historią dzisiaj
Bo *tik-tak*
Prawdziwie smutnym doświadczeniem
To trwanie w czasie
Przemijaniem
Tak *tik-tak*

Przepiękną chusteczkę
Byś mi wyhaftowała
Gdybym o nią poprosił

Więc właśnie teraz o nią proszę

I chciałbym żeby miała wielkość
Co najmniej łąki albo pola
Lub sporego kawałka lasu
Lub jeziora

I właśnie taką barwę nieba
I słońca kolor
I chmur odcienie

I chciałbym mieć gdzie ukryć łzy
Gdy trzeba by

I pewność mieć
Że Bóg je chowa
W dobrych swoich dłoniach
Pomiędzy obłokami
W odmętach nieba

Tożsame
Identyczne numerycznie
Takie same
Nieklamane
I nie inne
Lecz to samo
Nie podobne
Nie na wzór
Lecz jedyne
Wyjątkowe
I prawdziwe
Tylko jedno
I nic więcej
Tylko to
Niepowtarzalne
Wyłącznie takie
Unikalne

Krótką historia pewnego śmietnika
W perspektywie archeologicznej kroniki kultury

Pogardzany
Wyrzucony
Zapomniany
Zagrzebany
Odkrywany
Poznawany
Szanowany
I chroniony

Mój koniec świata ma być jasny
W kolorze nieba i w zieleni
Bo za co karać miałby Bóg
Żalobą mnie czerni i czerwieni

Mój koniec świata ma być czuły
I pełen wspomnień dni radosnych
Chcę aby przyszedł do mnie Bóg
W uśmiechu dzieci i dorosłych

Mój koniec świata ma być cichy
Jak wieczór w dobrych ludzi gronie
W milczeniu przyjdzie po mnie Bóg
Naprzeciw wyjdę mu spokojnie

Dziękuję
Krótkim słowem uczynił
Pan Słowa
Osiem znaków graficznych
I tylko trzy sylaby

W gruncie rzeczy niewiele
I też niezbyt wiele kosztuje

Oddech
Życzliwe spojrzenie
Tak po prostu wdzięczne
A skarbem jest przecież
Zaklęciem
I serc kluczem

Baśnie bajki bajeczki
Te stare zapomniane
Na półkach zakurzone
I nowe wymyślane
Na oczekaniu czasem

Przyjaźnie moje serdeczne
Od lat pielęgnowane
Mądrości posłańcy cisi
Co prawdę skromnie głoszą
Ubogimi środkami

Modrymi oczami Sierotki
Rycerzem z Dobrą Wróżką
Czarodziejskim stolikiem
I Jasiem z Małgosią

Dobrem co wygrywa
Zawsze ze Smokiem
Ze złym Czarodziejem
Oraz z Babą Jagą

Egzamin?
Moja Pani
Ja egzamin mam w nosie

A skądże!
Wcale się nie boję
Uczyłem się przecież

Jasne że wszystko umiem
I wszystko pamiętam
Wkuwałem po nocach
I fakty i daty
I problemy
Tematy

Nie
Nie nadrabiam miną
A że głos mam wysoki
I ręka zadrży czasem
A to tak sobie tylko
Tak sobie dla zabawy

*Im wyżej wleziesz,
z tym większym hukiem spadniesz...
(Przysłowie ludowe)*

Niechący się wydrapałem
Na miejsce nie dla mnie
Robiłem za Ambasadora
Lub innego Posła
Tak się jakoś stało
Już nie wiem dlaczego
Ja z małego grajdołka
Poszedłem do stolicy
Czekała mnie tu sława
Pieniądze i zaszczyty
I wszystko szło bardzo dobrze
I w bardzo dobrym kierunku
Lecz z hukiem spadłem z łóżka
I nagle się obudziłem

Co miesiąc
Raport
Bla bla bla...
Zestawienie zysków
Strat
A w środku ja
Sucho opisany
Osoba – człowiek – man
Zgubiony pośród kolumn
Parametrów znaków liczb
Wśród definicji wzorów
Ja żywy
Ciało Krew
I z duszą duch
To Ja
Świadomość
Cnota Grzech
W gronie bezdusznych
Suchych dat
Wśród amoralnych
Moralny
Ja

Na ospałą Wenę
Której figle w głowie
I kryje się w kominie
Zamiast służyć sztuce
I wesprzeć natchnieniem
Na Wenę co w lenistwo wpada
I bezwstydnie chrapie
Na ciepłym zapiecku
Weź sznur mocny
Słów dobrze sprawdzonych
Tych o miłości
I o namiętności
Albo o rozstaniu
Wzmocniony szczerości włóknem
I uczciwości wobec samej siebie
Elastyczny jednak odrobiną fantazji
Krztyną wyobraźni dziecka niewinnego
Wygnawszy bez litości
Z ciepłego schronienia
Zwiąż ją mocnym węzłem
Swojej twórczej woli
Zapędzaj do pracy
Najlepiej wieczorem
W czas tęsknot rozbudzania
Kiedy się nie spodziewa
Po wschodzie księżyca
W jego blasku
I ciszy

Pomysł na obiad
To stół przede wszystkim

Dobry stół
Zdrowy
Wystarczająco pojemny
Dostatecznie duży

Potem
Życzliwych rozmów odrobina
Niezbędna

Nie za dużo gadulstwa
Tak tylko szczypta
Garstka żartów
Uśmiechów
By humor podtrzymać

I koniecznie słuchanie
Siebie nawzajem

A potrawy?
To co się znajdzie
Ważne jest spotkanie

Jedzenie
Jest na drugim planie

Dzisiejszy dzień
Uważam za udany

Bo
Ptaków słyszałem nuty
I much pohukiwanie
I roju pracę

Widziałem wiatr wśród drzew
Kijanki w kałuży
Ptaka co przeciął horyzont

Chmur taniec podziwiałem
I słońca zasypianie

Mój kamienny dom
Stoi tam gdzie stał

Przytulny choć mały
Gościnnie serdeczny

Gdzie czarny chleb gdzie mleko i ser
I kubek gorącej zawsze czeka kawy

Otwarty jest mój dom
Jak serce poety

Gościnnie mój dom
Jak niebieski raj

I choć skromny stół
Ława dwa taborety
Znajdzie przy nim miejsce
Kto przekroczy próg

Kocham to miejsce
Zaciszny mój dom
Ciepły przyjazny
Dom z moich snów

Błysk
Huk
I jebu dubu...

Przetoczyła się burza
Z szaleńczym impetem
Pognała nad lasem

Stałem w miejscu
Jak wryty
Zapatrzony
I niemy
Z podziwem na twarzy
Jak cud się staje

I co z tego że niby
Ten cud to tylko fizyka
Że elektryczność
I że rozładowanie

Dla mnie to cud właśnie
Cud natury
Piękno w czystym stanie
Święte niemal
Bo człowieczym jeszcze
Nie skalane rozumem
Bożym jedynie palcem
Po niebie pisane

Może czas to sprawa koloru
Nie biłą szpitalno-śmiertelną
Starych cyferblatów
Lecz tęczą malowane pełnokolorową
Niech będą zegary nasze

I może gdyby właśnie
Zielone były Nadzieją
Lub błękitne Niebem
To wszystko wyglądało by u nas zupełnie inaczej

Może gdyby czas pozostał żółtym piaskiem pustyni
Lub miodową świecą
Bardziej by nas pokochał
Anizeli kółka mechaniczne
Wyszczzerzone zębato
Budzików nakręconych
W nieustannej gonitwie

Więc za co dziś pijemy
Za szczastja
Potem *za ljubow*
Za pomerłych po trzecie
I tak szła zabawa
Za stakanem stakan
Maty raz rodyła
Więc jedno życie
Tylko jedno mamy
Więc za nie też wypijmy
Kroplę gorzkiej gorzałki

Kap

Kap

Kap

Kapie z pióra
I kleks się robi

Plama jak zawsze niezwykła
Nieregularnie atramentowa
Szaleństwo kształtu
Obłąd położenia

Lecz i jest metoda
W szaleństwie
Tu
Jest to
Prawo ciężenia

Czyje to łzy
Gwiazdy

I dlaczego
Tak hojnie wylane

Milczeniem
Rozsiane
Po nieboskłonie

Samotności
Biegiem
Porozrzucane

Tęsknotą
Za sobą powiązane
W szeregach zodiaku

Księżyc
Gwiazdy
I ta noc ciemna odwieczna
Tylko one to wiedzą
Nikt więcej
Kto płakał
Kiedy
I dlaczego

L'Acqua fa male, il Vino fa cantare!
(Woda robi źle, wino czyni śpiew!)
Przysłowie włoskie

Wina szkoda na smutki
Ono nie na frasunek
Na pogodne okazje jest
Na z przyjaciółmi spotkania
Przy świecach
Na szepty kochanków
I na tajemnice
Na ciche mruczanki
Te prosto do ucha
I na śpiew głośny
Radosny
Przy weselnym stole
I w głębokości nocy

Zda się
Rozzochrany łeb
Schowało
Wśród włosów wystrzępionych
Bezładnie rozrzuconych
W chmurach
Czerwienią, żółcią, błękitem
I w odcienie szare
Przystrojonych

Jednym jedynym okiem
Łypie zza tej zasłony
Złocisto-ognistym
Prostodusznym
Na kochankę swoją
Dla której
Bez ustanku się stara
Wokół której biega

Teraz
Wieczorową porą
Spojrzało na nią
I oddechem swoim
Mgieł misterium koronką
Zakryło jej nagość
Nie bezwstydną lecz czystą
Samo się przy tym spłonilo
Uciekając wzrokiem
Za wzgórze

Wiatrem szepcząc
Cichutkie
Dobranoc

Iskra z popielnika
Co zgasła na ziemi
I wiatr co próbował
Zasnąć w kominie
I pomarańczy skórka
I mocny zapach chleba
Z nocnego wypieku
Smak zielonej herbaty
Z pudełka ze smokiem
I tkliwość Twoich dłoni
Pomarszczonych wiekiem
To chwila
Prosta
Ulotna
To wspomnienie
To dobra doświadczenie

Ostatni mój żywy smok
Umarł wraz z moim dzieciństwem

Przestawał latać
Kłapać stuzębną paszczą
Przestawał ziać ogniem
I gromadzić skarby
W przepastnych swych jaskiniach

Powoli
Każda z jego trzech
Zielonych grzebieniastych głów
Opadała na ziemię
Z cichym szelestem
Po raz ostatni przewracanych kartek
Starej książki z baśniami

Dzisiaj co rusz
Próbują znowu wejść w moje życie
Najrozmaitsze cudaczne smoki
Lecz wszystkie papierowe
Zmyślone i cudze

Ostatni mój żywy smok
Umarł wraz z moim dzieciństwem

Wiatrem zawiało
Liściem rzuciło
Śniegiem szczerze poproszyło

Chłodem ludzi do siebie poprzytulało
Dłonie posklejało
Ramieniem objęło
I spojrzenia spod zmarzniętych powiek
Dyskretnie skróciło

Oddechy pomieszało
I welonem ulotnym na chwilę osłoniło

I chociaż zima się właśnie zaczęła
W niejednym sercu cieplej się zrobiło

**Jeden grosz
Na szczęście**

Z drobnych rozsypanych
Na kuchennym stole
Pod sklepową ladą
Na ulicznym bruku

Z rozbitych banków
Z rozkradzionych skarbonek
Ze zgubionych portfeli
I z dziurawych kieszeni

Jeden grosz na szczęście
Bo nic innego już nie wart
I nic więcej zań już nie kupisz

Ja wiatr
Ty ptak

A wolność między nami

Ja ogień
Ty drwa

A życie nam ofiarą

Gdy ziemia to ja
Ty wodą co gna

Oboje pojednaniem

Na zielonej łące
Sam stoję
Pod drzewem o srebrnych liściach
I o brązowej korze

A obok droga
I po niej chodzą ludzie
A ja sam dalej
Na łące zielonej stoję
I pod brązowo-srebrnym schronem

Sam stoję
Odprowadzając tęsknym wzrokiem
Przechodniów zabieganych

Czekam
Dopokąd się nie zjawi
Ów ktoś wyjątkowy
Kto zwróci uwagę
Na serce zielone
Na srebrno-brązową duszę

W niebiesko-żółtych oczach
Drobniutkich niezapominajek
Skrył się mój cały dziecięcy świat
Czterokołowy stoi rower
Żołnierzy ołowianych szereg
Proca i szklanych kulek garść

Schowani mama z tatą
Ukryta siostra schowany brat
Kochana Pani od polskiego
Małgosia nieśmiała z pierwszej A
Chłopaków banda spod trzepaka
Pies Kaspar oraz szczurek Klaus

W niebiesko-żółtych oczach
Drobniutkich niezapominajek
Skrywa się dzisiaj mój dawny świat
Czas który minął bezpowrotnie
Miłość i wżgarda, radość i żal
W niezabudkowych tęsknych oczach
Schowam się kiedyś także ja

Żdźbłu trawy
Kłaniał się Prostaczek
Gdy Mędrzec deptał ją
Śledząc ruchy planet

Zachwycił się Prostaczek
Górskim źródłem
I głowę kładł na skale
Gdy mędrzec wiódł dysputy
Nad ich zagospodarowaniem

Prostaczek kochał ludzi
Gdy Mędrzec tylko siebie

Był Mędrzec
I Prostaczek był
Szczęśliwy tylko jeden

Zamilczeliśmy się w sobie
I przed sobą
Tak niezwykle jakoś

Zamilczałaś Ty
Jak nie Ty
Bo milczeniem przecież nigdy Ty nie byłaś

Zamilczałem ja
Jak nie ja
Bo szeptem i przemawianiem i krzykiem zawsze
byłem ja

Czekaliśmy na słowa
A brakło jakoś słów
I na wyrazów ciągi nieprzerwane
Lecz ciszy nie przerwało nic

To nic
Bo dla nas przecież
Gdy mamy się dla siebie
I smak milczenia
To przecież niebo w gębie

SPIS TREŚCI

Gdzieś

Jak wichrem szaleńczym

Po kostkach bruku szlifowanych wiekiem

Za horyzontem świata w pustce bez dna

Stoi świątek przy drodze

Yisgadal v'yiskadash

Marketing giełda komercja sklep

Chleb krojony grubo

Smarowany smalcem

Siedem minut

Zatrzymać się i kwiat zobaczyć

Na wizytówce było wszystko

Właśnie teraz

Bo

Oddać Życie

I tam jesteśmy razem gdzie

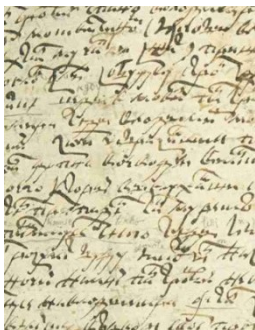
W dniu w którym kończył się mój świat

Widziałem dzisiaj szkołę

Twardy chropawy granit

Nie pragnę
Mały kwiatek dla Ciebie
W przestrzeń
Panta rei...
Stęskniłem się
Mogłeś jej powiedzieć
Zamknąłem czas w imbryku
Kwietnik – cóż za trudne słowo
Kwoka - Jej rzuciłem
Jest jutro nowy świt i słońce za chmurami
Tik-tak
Przepiękną chusteczkę
Tożsame
Krótka historia pewnego śmietnika
Mój koniec świata ma być jasny
Dziękuję
Baśnie bajki bajeczki
Egzamin?
Niechący się wydrapałem
Co miesiąc
Na ospałą Wenę

Pomysł na obiad
Dzisiejszy dzień
Mój kamienny dom
Błysk
Może czas to sprawa koloru
Więc za co dziś pijemy
Kap
Czyje to łzy
Wina szkoda na smutki
Zda się
Samo się przy tym spłoniło
Iskra z popielnika
Ostatni mój żywy smok
Wiatrem zawiało
Jeden grosz
Ja wiatr
Na zielonej łące
W niebiesko-żółtych oczach
Źdźbłu trawy
Zamilczeliśmy się w sobie

Pamiętnik Grafomana. Zeszyt pierwszy